TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. spalio 6 d.*

„Apeliacinis skundas — Konkurencija — Valstybės pagalba — Pagalba, kurią Danijos valdžios institucijos suteikė valstybės įmonei Danske Statsbaner (DSB) — Viešųjų paslaugų sutartys dėl keleivinio geležinkelio transporto paslaugų teikimo tarp Kopenhagos (Danija) ir Istado (Švedija) — Sprendimas pripažinti pagalbą suderinama su vidaus rinka, jei laikomasi tam tikrų sąlygų — Materialinės teisės normų taikymas laiko atžvilgiu“

Byloje C-303/13 P

dėl 2013 m. birželio 3 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

Europos Komisija, atstovaujama L. Armati ir T. Maxian Rusche, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Jørgen Andersen, gyvenančiam Balerupe (Danija), atstovaujamam advokatų J. Rivas Andrés, G. van de Walle de Ghelcke ir M. Nissen,

ieškovui pirmojoje instancijoje,

palaikomam

Dansk Tog, įsteigtos Kopenhagoje, atstovaujamos advokatų J. Rivas Andrés, G. van de Walle de Ghelcke ir M. Nissen,

įstojusios į apeliacinį procesą šalies,

Danijos Karalystei, atstovaujamai C. Thorning ir V. Pasternak Jørgensen, padedamų *advokat* R. Holdgaard,

Danske Statsbaner SV (DSB), įsteigtai Kopenhagoje, atstovaujamai *advokat* M. Honoré,

įstojusioms į bylą šalims pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: anglų.

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai K. Lenaerts (pirmininko pavaduotojas), A. Tizzano, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, teisėjai A. Rosas, A. Arabadjiev (pranešėjas), C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund ir C. Lycourgos,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. kovo 10 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2015 m. gegužės 21 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu Europos Komisija prašo panaikinti Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Andersen / Komisija* (T-92/11, EU:T:2013:143, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo jis iš dalies panaikino 2010 m. vasario 24 d. Komisijos sprendimą 2011/3/ES dėl Danijos transporto ministerijos ir įmonės *Danske Statsbaner* viešųjų transporto paslaugų sutarčių (Valstybės pagalba C 41/08 (ex NN 35/08)) (OL L 7, 2011, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas).

2 Savo atitinkamais priešpriešiniais apeliaciniais skundais *Danske Statsbaner SV* (DSB) (toliau – DSB) ir Danijos Karalystė taip pat prašo panaikinti skundžiamą sprendimą.

Teisinis pagrindas

Reglamentas (EEB) Nr. 1191/69

3 1969 m. birželio 26 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1191/69 dėl valstybių narių veiksmų, susijusių su įsipareigojimais, neatskiriamais nuo viešosios paslaugos geležinkelio, kelių ir vidaus vandenų transporto srityje sąvokos (OL L 156, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 1 t., p. 19), iš dalies pakeisto 1991 m. birželio 20 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 1893/91 (OL L 169, p. 1, toliau – Reglamentas Nr. 1191/69), 5 straipsnyje nustatyta:

„1. Įsipareigojimas organizuoti darbą ar vežti laikomas ekonomiškai nuostolingu, jeigu finansinių išlaidų sumažėjimas, kuris būtų įmanomas dėka visiško arba dalinio įsipareigojimo panaikinimo minėtos veiklos ar veiklų grupės atžvilgiu, kurias įtakoja tas įsipareigojimas, viršija pajamų sumažėjimą dėl tokio įsipareigojimo panaikinimo.

<…>

2. Įsipareigojimas dėl tarifų laikomas sąlygojančiu ekonominius nuostolius, jeigu skirtumas tarp pajamų iš vežimo, kuriam įsipareigojimas galioja, ir tokio vežimo finansinių išlaidų yra mažesnis nei skirtumas tarp pajamų, kurios būtų gautos iš to vežimo, ir pastarojo finansinių išlaidų, jeigu būtų dirbama laikantis komercinių sąlygų, atsižvelgiant ir į tos veiklos, kuriai taikomas įsipareigojimas, išlaidas, ir į rinkos būklę.“

4 Šio reglamento 14 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. „Viešųjų paslaugų sutartis“ – tai sutartis, sudaroma tarp valstybės narės kompetentingų institucijų ir transporto įmonės, kad visuomenei būtų teikiamos pakankamos transporto paslaugos.

Viešųjų paslaugų sutartyje turi būti numatyta:

— transporto paslaugos, kurios atitinka nustatytus veiklos nenutrūkstamumo, reguliarumo, masto ir kokybės reikalavimus,

— papildomos transporto paslaugos,

— transporto paslaugos nurodytais tarifais ir nurodytomis sąlygomis, ypač tam tikroms keleivių kategorijoms arba tam tikrais maršrutais,

— paslaugų keitimas atsižvelgiant į besikeičiančius poreikius.

2. Viešųjų paslaugų sutartis, *inter alia*, apima šiuos punktus:

a) paslaugų, kurios turi būti teikiamos, pobūdį, ypač veiklos nenutrūkstamumo, reguliarumo, masto ir kokybės standartus;

b) aptariamą sutartyje numatytų paslaugų kainą, kuri turi būti arba pridedama prie tarifinių pajamų, arba įtraukta į pajamas ir finansinių santykių tarp abiejų pusių detales;

c) nuostatas dėl sutarties keitimo ir patikslinimo, ypač atsižvelgiant į nenumatytus pasikeitimus;

d) sutarties galiojimo laikotarpį;

e) baudas tuo atveju, jeigu sutarties nesilaikoma.“

5 Minėto reglamento 17 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„Kompensacijai, mokamai laikantis šio reglamento nuostatų, neturi būti taikoma procedūra dėl išankstinio informavimo, nustatyta [EEB] sutarties 93 straipsnio 3 dalyje.“

Reglamentas (EB) Nr. 1370/2007

6 2007 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1370/2007 dėl keleivinio geležinkelių ir kelių transporto viešųjų paslaugų ir panaikinančio Tarybos reglamentus (EEB) Nr. 1191/69 ir (EEB) Nr. 1107/70 (OL L 315, p. 1) 4 straipsnio 1–3 dalyse, be kita ko, numatyta:

„1. Viešųjų paslaugų sutartyse ir bendrosiose taisyklėse turi būti:

a) aiškiai apibrėžti viešųjų paslaugų įsipareigojimai, kuriuos viešųjų paslaugų operatorius privalo vykdyti, ir atitinkamos geografinės teritorijos;

b) iš anksto objektyviai ir skaidriai nustatyti:

i) rodikliai, pagal kuriuos turi būti apskaičiuojamos kompensacijos, jei jos mokamos, ir

ii) bet kurių suteiktų išimtinių teisių pobūdis ir apimtis,

taip, kad būtų išvengta permokos. Sudarant viešųjų paslaugų sutartis pagal 5 straipsnio 2, 4, 5 ir 6 dalis, šie rodikliai nustatomi taip, kad kompensacijos neviršytų sumos, kurios reikia norint padengti viešųjų paslaugų įsipareigojimų vykdymo grynąjį finansinį patirtų sąnaudų ir gautų pajamų rezultatą, atsižvelgiant į atitinkamus viešųjų paslaugų operatoriaus pasiimtas su tuo susijusius pajamas ir pagrįstą pelną;

c) nustatoma su paslaugų teikimu susijusių sąnaudų paskirstymo tvarka. Visų pirma, šios sąnaudos gali apimti personalo ir elektros energijos sąnaudas, infrastruktūros mokesčius, viešojo transporto priemonių, riedmenų ir keleivinio transporto paslaugoms teikti būtinų įrenginių techninės priežiūros bei remonto sąnaudas, nekintamas sąnaudas ir deramą kapitalo grąžą.

2. Viešųjų paslaugų sutartyse ir bendrosiose taisyklėse nustatoma tvarka, pagal kurią už parduotus bilietus gautos pajamos pasiimamos viešųjų paslaugų operatoriaus, grąžinamos kompetentingai institucijai arba pasidalijamos tarpusavyje.

3. Viešųjų paslaugų sutarčių trukmė ribojama ir <…> keleivinio geležinkelių ir kitų bėginių transporto rūšių transporto paslaugų atveju neviršija 15 metų. <...>“

7 Šio reglamento 5 straipsnio 1, 3 ir 6 dalyse konkrečiai numatyta:

„1. Viešųjų paslaugų sutartys sudaromos pagal šiame reglamente nustatytas taisykles. <…>

<…>

3. Kompetentinga institucija, kuri kreipiasi į kitą trečiąją šalį nei vidaus operatorius, viešųjų paslaugų sutartis sudaro konkurso tvarka, išskyrus <...> ir 6 dalyse nurodytus atvejus. Nustatyta konkurso tvarka turi būti atvira visiems operatoriams ir sąžininga, o joje turi būti laikomasi skaidrumo bei nediskriminavimo principų. Siekiant nustatyti, kaip galima geriausiai patenkinti konkrečius ar sudėtingus poreikius, po pasiūlymų pateikimo ir bet kokios pirminės atrankos, laikantis tų pačių principų gali būti vedamos derybos.

<…>

6. Išskyrus atvejus, kai draudžiama pagal nacionalinę teisę, kompetentingos institucijos gali nuspręsti tiesiogiai sudaryti viešųjų paslaugų sutartis, jei jos susijusios su geležinkelių transportu, išskyrus kitas bėgines transporto rūšis, pavyzdžiui metro ar tramvajus. Nukrypstant nuo 4 straipsnio 3 dalies <…> tokių sutarčių trukmė neturi viršyti 10 metų. <...>“

8 Minėto reglamento 6 straipsnyje nustatyta:

„1. Visos kompensacijos, susijusios su bendrosiomis taisyklėmis arba viešųjų paslaugų sutartimi, turi atitikti 4 straipsnio nuostatas, neatsižvelgiant į viešųjų paslaugų sutarties sudarymo būdą. Visos bet kokio pobūdžio kompensacijos, susijusios su tiesiogiai sudaryta sutartimi pagal 5 straipsnio <…> ir 6 dalis arba susijusios su bendrosiomis taisyklėmis, taip pat turi atitikti priedo nuostatas.

2. Komisijai raštu paprašius, valstybės narės per tris mėnesius arba per kitą tame prašyme nurodytą ilgesnį terminą pateikia visą informaciją, kurią Komisija laiko reikalinga siekiant nustatyti, ar skirtos kompensacijos neprieštarauja šiam reglamentui.“

9 To paties reglamento 8 straipsnio „Pereinamasis laikotarpis“ 2 ir 3 dalyse teigiama:

„2. Nepažeidžiant 3 dalies, geležinkelių ir kelių transporto viešųjų paslaugų sutarčių sudarymas atitinka 5 straipsnį nuo 2019 m. gruodžio 3 d. Šiuo pereinamuoju laikotarpiu valstybės narės imasi priemonių, kad 5 straipsnio būtų pradėta laikytis palaipsniui, siekiant išvengti rimtų struktūrinių problemų, visų pirma susijusių su transportavimo pajėgumais.

Per šešis mėnesius pasibaigus pusei pereinamojo laikotarpio valstybės narės Komisijai pateikia pažangos ataskaitą, kurioje nurodomas bet koks laipsniško viešųjų paslaugų sutarčių sudarymo laikantis 5 straipsnio įgyvendinimas. Remdamasi valstybių narių pažangos ataskaitomis, Komisija gali pasiūlyti atitinkamas valstybėms narėms skirtas priemones.

3. Taikant 2 dalį, neatsižvelgiama į viešųjų paslaugų sutartis, sudarytas laikantis Bendrijos ir nacionalinės teisės:

a) iki 2000 m. liepos 26 d., jei sutartys buvo sudarytos sąžininga konkurso tvarka;

b) iki 2000 m. liepos 26 d., jei sudarant sutartis nebuvo taikyta sąžininga konkurso tvarka;

c) nuo 2000 m. liepos 26 d. iki 2009 m. gruodžio 3 d., jei tos sutartys buvo sudarytos sąžininga konkurso tvarka;

d) nuo 2000 m. liepos 26 d. iki 2009 m. gruodžio 3 d., jei sudarant sutartis nebuvo taikyta sąžininga konkurso tvarka.

A punkte nurodytos sutartys gali toliau galioti iki jose numatyto termino, b ir c punktuose nurodytos sutartys gali toliau galioti iki jose numatyto termino, bet ne ilgiau kaip 30 metų. D punkte nurodytos sutartys gali toliau galioti iki jose numatyto termino, jei jų trukmė yra ribota bei artima šio reglamento 4 straipsnyje nustatytai trukmei.

Viešųjų paslaugų sutartys gali toliau galioti iki jose numatyto termino, jei jų nutraukimas turėtų pernelyg didelių teisinių ar ekonominių padarinių ir jei Komisija pritaria jų galiojimui.“

10 Reglamento Nr. 1370/2007 9 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Pagal šį reglamentą išmokėtos kompensacijos už keleivinio transporto viešųjų paslaugų teikimą ar bendrosiomis taisyklėmis nustatytų tarifinių įsipareigojimų laikymąsi laikomos suderinamomis su bendrąja rinka. Tokioms kompensacijoms netaikomas [EB] 88 straipsnio 3 dalyje nustatytas išankstinio pranešimo reikalavimas.“

11 To paties reglamento 10 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Reglamentas <…> Nr. 1191/69 panaikinamas. <…>“

12 Pagal Reglamento Nr. 1370/2007 12 straipsnį jis įsigaliojo 2009 m. gruodžio 3 d.

Ginčo aplinkybės

13 J. Andersen (komercinis pavadinimas *Gråhundbus v/Jørgen Andersen*) teikia susisiekimo autobusu paslaugas Danijoje ir užsienyje. Be to, jis užtikrina susisiekimą maršrutu Kopenhaga–Istadas (atitinkamai Danija ir Švedija). Susisiekimas iš Istado į Bornholmo salą (Danija) užtikrinamas vidaus vandens transportu.

14 DSB – tai istorinė Danijos geležinkelio įmonė. Klostantis nagrinėjamoms faktinėms aplinkybėms ji priklausė Danijos valstybei ir teikė tik keleivinio geležinkelių transporto ir su juo susijusias paslaugas.

15 2000 m. sausio 1 d. panaikinus DSB monopolį, Danijoje egzistuoja dvi keleivinio geležinkelių transporto paslaugų teikimo sistemos: nekompensuojamos transporto paslaugos, teikiamos komerciniu pagrindu, ir viešosios transporto paslaugos, reglamentuojamos viešųjų transporto paslaugų sutartimis, galimai numatant kompensacijas už teikiamas paslaugas.

16 2000–2004 m. laikotarpiu su įmone DSB sudaryta tolimojo susisiekimo ir regioniniais maršrutais teikiamų viešųjų transporto paslaugų sutartis. Nuo 2002 m. gruodžio 15 d. ši sutartis taip pat pradėta taikyti maršrutui Kopenhaga–Istadas, kuriuo anksčiau teiktos nekompensuojamos transporto paslaugos.

17 2005–2014 m. laikotarpiu su įmone DSB sudaryta nauja viešųjų transporto paslaugų sutartis, apimanti tolimojo susisiekimo ir regioninio transporto paslaugas, taip pat tarptautinius maršrutus su Vokietija ir maršrutą Kopenhaga–Istadas.

18 Gavusi du skundus, iš kurių vieną pateikė J. Andersen, dėl sudarytų su įmone DSB viešųjų paslaugų sutarčių, 2008 m. rugsėjo 10 d. Komisija nusprendė pradėti oficialią tyrimo procedūrą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį (toliau – sprendimas pradėti procedūrą). Pasibaigus šiai procedūrai, 2010 m. vasario 24 d. ji priėmė skundžiamą sprendimą, kurio rezoliucinės dalies 1–3 straipsniuose numatyta:

„1 straipsnis

Pagal Danijos transporto ministerijos ir įmonės [DSB] sudarytas viešųjų transporto paslaugų sutartis teikiama valstybės pagalba pagal [SESV] 107 straipsnio 1 dalį.

Ši valstybės pagalba suderinama su vidaus rinka pagal [SESV] 93 straipsnį, jeigu laikomasi šio sprendimo 2 ir 3 straipsniuose nustatytų sąlygų.

2 straipsnis

Danija į visas galiojančias su įmone [DSB] sudarytas viešųjų transporto paslaugų sutartis įtraukia šio sprendimo 222–240 ir 356 konstatuojamosiose dalyse apibūdintą grąžinimo mechanizmą, kurio pagrindiniai ypatumai yra šie:

— sutartiniai mokėjimai tikslinami finansinių metų pabaigoje, nustatant sumažintą bendrą sumą, apskaičiuojamą pagal šią lygtį:

visos pajamos – pagrįstas pelnas – visos išlaidos = sumažinta bendra suma,

— siekiant atsižvelgti į padidėjusį veiklos veiksmingumą ir pagerėjusią paslaugų kokybę, sumažinta bendra suma derinama pagal šią lygtį ir parametrus:

grąžinimo mechanizmas = sumažinta bendra suma – korekcijos (sąnaudos Δ + keleivio km Δ) = sumažinta grynoji suma,

— sąnaudos Δ: sumažėjusios sąnaudos (vienam keleivio kilometrui), palyginti su vidutinėmis pastarųjų ketverių metų sąnaudomis, apskaičiuojamos taip: sąnaudų vienam keleivio kilometrui diferencialas (procentais), palyginti su vidutinėmis pastarųjų ketverių metų sąnaudomis, dauginamas iš visų sąnaudų bazės, ir

— keleivio km Δ: padidėjęs vežtų keleivių skaičius, apskaičiuojamas pagal keleivio kilometrus (0,80 [Danijos kronų (DKK)] vienam keleivio kilometrui);

— dėl pagerėjusių rezultatų sumažinta visa suma negali viršyti konkrečių metų sumažintos bendros sumos. Todėl sumažinta grynoji suma – tai suma tarp nulio ir sumažintos bendros sumos,

— nustatoma grąžinimo mechanizmo viršutinė riba, kurią taikant galima užtikrinti, kad būtų išlaikytas pagrįstas pelno dydis pagal tokią formulę ir ypatumus:

pagrįstas pelnas (6 %) + korekcijos (sąnaudos Δ + keleivio km Δ) / nuosavo kapitalo < 12 %

— apskaičiuojant atsižvelgiama tik į nuosavo kapitalo dalį, atitinkančią DSB viešųjų paslaugų veiklą,

— nustatoma viršutinė pagrįsto pelno riba – 12 % nuosavo kapitalo grąža; per trejus metus ši riba sudaro 10 %.

3 straipsnis

Galimos kompensacijos, kurias bendrovė *Ansaldo Breda* dėl pavėluoto riedmenų tiekimo turi sumokėti įmonei DSB, turi būti pervedamos Danijos valstybei.“

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

19 2011 m. vasario 18 d. J. Andersen Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo 1 straipsnio antros pastraipos panaikinimo.

20 2011 m. gegužės 23 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo Danijos Karalystės ir DSB pateiktus prašymus leisti įstoti į bylą Komisijos pusėje. 2011 m. birželio 22 d. nutartimis Bendrojo Teismo penktosios kolegijos pirmininkas patenkino šiuos prašymus įstoti į bylą.

21 Grįsdamas savo ieškinį J. Andersen nurodė tris pagrindus, kurių trečiasis susijęs su tuo, kad Komisija padarė teisės klaidą, kai šios bylos aplinkybėms taikė Reglamentą Nr. 1370/2007, o ne Reglamentą Nr. 1191/69.

22 Bendrasis Teismas pripažino šį trečiąjį pagrindą pagrįstu ir panaikino ginčijamo sprendimo 1 straipsnio antrą pastraipą.

23 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 40 punkte priminęs, kad pagalbos, kuri buvo išmokėta nesant išankstinio pranešimo, atveju taikomos tos teisės normos, kurios galiojo pagalbos išmokėjimo momentu, Bendrasis Teismas to paties sprendimo 46 ir 48 punktuose nusprendė, kad šioje byloje nagrinėjamos pagalbos suderinamumas su vidaus rinka turėjo būti vertinamas remiantis materialinės teisės normomis, kurios galiojo jos išmokėjimo dieną, t. y. Reglamentu Nr. 1191/69, ir kad Komisija padarė teisės klaidą, nes taikė Reglamentą Nr. 1370/2007.

Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

24 2013 m. rugsėjo 30 d. Teisingumo Teismo kanceliarija gavo dokumentą, kuriuo asociacija *Dansk Tog*, įsteigta pagal Danijos teisę Kopenhagoje, remdamasi Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 40 straipsnio antra pastraipa, paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti J. Andersen reikalavimų. 2014 m. balandžio 3 d. nutartimi Teisingumo Teismo pirmininkas patenkino šį prašymą.

25 Komisija, pateikdama apeliacinį skundą, o DSB – priešpriešinį apeliacinį skundą, Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą, atmesti prašymą panaikinti ginčijamą sprendimą ir priteisti iš J. Andersen bylinėjimosi išlaidas;

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, pripažinti nepagrįstu pirmojoje instancijoje pateikto ieškinio trečią pagrindą, grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui ir atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.

26 Savo priešpriešiniu apeliaciniu skundu Danijos Karalystė Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą ir

— nuspręsti, kad tai, jog Komisija neteisingai taikė Reglamentą Nr. 1370/2007, nepateisina ginčijamo sprendimo panaikinimo.

27 J. Andersen Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir priešpriešinius apeliacinius skundus ir priteisti iš Komisijos, DSB ir Danijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas, patirtas atitinkamai dėl jų apeliacinio skundo ir priešpriešinių apeliacinių skundų pateikimo;

— nepatenkinus šio reikalavimo, grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui.

28 *Dansk Tog* Teisingumo Teismo prašo:

— pirma atmesti apeliacinį skundą ir priešpriešinius apeliacinius skundus;

— nepatenkinus šio reikalavimo, grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui;

— priteisti iš Komisijos, DSB ir Danijos Karalystės sumokėti jos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

29 Žodinis bylos nagrinėjimas buvo baigtas 2015 m. gegužės 21 d., kai generalinis advokatas pateikė išvadą byloje.

30 2015 m. liepos 10 d. raštu, kurį Teisingumo Tesimas gavo tą pačią dieną, DSB paprašė Teisingumo Teismo priimti nutartį dėl žodinės proceso dalies atnaujinimo.

31 Grįsdama savo prašymą DSB tvirtino, kad generalinio advokato išvada buvo pagrįsta teisiniais argumentais, dėl kurių bylos šalys neturėjo pakankamai galimybių pareikšti savo nuomonės.

32 Pirma, šiuo klausimu primintina, kad, išklausęs generalinį advokatą, Teisingumo Teismas, vadovaudamasis savo Procedūros reglamento 83 straipsniu, gali bet kada nutarti atnaujinti žodinę proceso dalį – pirmiausia, jeigu mano, kad jam nepateikta pakankamai informacijos, arba jeigu nagrinėjant bylą reikia remtis argumentu, dėl kurio šalys ar Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnyje nurodyti suinteresuotieji asmenys nepateikė nuomonės (Sprendimo *Commerz Nederland*, C-242/13, EU:C:2014:2224, 26 punktas).

33 Antra, pagal SESV 252 straipsnio antrą pastraipą generalinio advokato pareiga – viešame posėdyje visiškai nešališkai ir nepriklausomai teikti motyvuotą išvadą dėl bylų, kuriose pagal Teisingumo Teismo statutą jis privalo dalyvauti. Teisingumo Teismo nesaisto nei generalinio advokato išvada, nei ją pagrindžiantys motyvai (Sprendimo *Komisija ir kt. / Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 57 punktas).

34 Nagrinėjamu atveju Teisingumo Teismas, susipažinęs su generalinio advokato nuomone, mano, kad turi visą informaciją, reikalingą sprendimui priimti, ir kad bylos nereikia nagrinėti remiantis argumentais, dėl kurių šalys nepateikė nuomonės. Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti prašymą dėl žodinės proceso dalies atnaujinimo.

Dėl pagrindinio apeliacinio skundo

Šalių argumentai

35 Grįsdama savo apeliacinį skundą Komisija nurodo tik vieną pagrindą, susijusį su tuo, kad Bendrasis Teismas pažeidė SESV 108 straipsnio 2 ir 3 dalis, 288 straipsnį ir 297 straipsnio 1 dalį, kai kaltino ją šios bylos aplinkybėms atgaline data taikius Reglamentą Nr. 1370/2007.

36 Komisija pažymi, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, pirma, naujoji norma nedelsiant taikoma būsimoms situacijos, susiklosčiusios galiojant ankstesnei normai, pasekmėms ir, antra, siekiant užtikrinti teisinio saugumo principo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principo laikymąsi, materialinės Sąjungos teisės normos turi būti aiškinamos taip, kad jos taikomos iki jų įsigaliojimo susiklosčiusioms situacijoms, tik jeigu iš jų formuluočių, jų tikslų ar bendros jų struktūros akivaizdžiai matyti, kad joms turi būti pripažintas toks poveikis.

37 Komisija atkreipia dėmesį į tai, kad tik antruoju atveju kalbama apie naujosios normos taikymą atgaline data, todėl mano, kad šioje byloje svarbiausia išsiaiškinti, ar neteisėta pagalba priskirtina prie pirmojo, ar prie atrojo atvejo.

38 Komisija konkrečiai nurodo, kad Sprendime *Komisija / Freistaat Sachsen* (C-334/07 P, EU:C:2008:709) Teisingumo Teismas nusprendė, jog ji gali taikyti naująją normą visiems pagalbos projektams net ir tuo atveju, kai apie projektą buvo pranešta prieš jai įsigaliojant.

39 Iš tikrųjų, šio sprendimo 51 ir 52 punktuose Teisingumo Teismas nustatė, kad Komisijos sprendimo priėmimo dieną galiojančios valstybės pagalbos suderinamumo vertinimo taisyklės, principai ir kriterijai gali būti iš esmės laikomi geriau pritaikytais prie konkurencijos sąlygų ir kad pranešimas apie pagalbos projektus yra tik procedūrinė pareiga, todėl jis negali lemti jame nurodytai pagalbai taikytinos teisinės tvarkos.

40 Be to, minėto sprendimo 53 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad valstybės narės pateiktas pranešimas apie pagalbą nesukuria galutinai suformuotos teisinės situacijos, kuri Komisiją priverstų priimti sprendimą dėl jos suderinamumo su vidaus rinka taikant taisykles, galiojančias to pranešimo pateikimo dieną.

41 Komisija priduria, jog Sprendime *Diputación Foral de Vizcaya ir kt. / Komisija* (C-465/09 P-C-470/09 P, EU:C:2011:372, 125 ir 128 punktai) Teisingumo Teismas visų pirma nusprendė, kad neteisėtą pagalbą reguliuojančios naujosios normos taikomos ne anksčiau atsiradusiai situacijai, bet esamai situacijai, antra, kad veiksmingas konkurencijos politikos įgyvendinimas reikalauja, jog Komisija galėtų bet kuriuo metu pritaikyti savo vertinimą prie šios politikos poreikių ir, galiausiai, kad valstybė narė, nepranešusi Komisijai apie pagalbos schemą, negali pagrįstai tikėtis, kad ši schema bus įvertinta pagal jos priėmimo momentu galiojusias normas.

42 Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 55 punkte klaidingai atskyrė šią bylą nuo bylos, kurioje buvo priimtas Sprendimas *Diputación Foral de Vizcaya / Komisija* (C-465/09 P–C-470/09 P, EU:C:2011:372). Nors iš tiesų šis sprendimas yra susijęs su Komisijos gairėse nustatytų pereinamojo laikotarpio normų teisėtumu, Teisingumo Teismo pateiktas samprotavimas turi daug didesnę reikšmę ir *a fortiori* gali būti taikomas reglamentams ir kitiems privalomojo pobūdžio teisės aktams. Be to, iš minėto sprendimo matyti, kad Teisingumo Teismas nenusprendė, jog gairės buvo taikytos atgaline data.

43 Todėl Komisija laikosi nuomonės, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 40–43 ir 46–48 punktuose rėmėsi sprendimais *SIDE / Komisija* (T-348/04, EU:T:2008:109, 58–60 punktai) ir *Italija / Komisija* (T-3/09, EU:T:2011:27, 61 punktas).

44 Iš tikrųjų, ji teigia, kad Bendrasis Teismas tuose sprendimuose klaidingai nusprendė, kad pagalbos, apie kurią nebuvo pranešta, tačiau kuri buvo išmokėta, suderinamumas su vidaus rinka turi būti vertinamas atsižvelgiant į pagalbos suteikimo dieną galiojusias teisės normas, nes tai, kad Bendrasis Teismas darė skirtumą tarp pagalbos, apie kurią buvo pranešta, ir neteisėtai suteiktos pagalbos, teisiniu požiūriu nėra reikšminga.

45 Komisija pažymi, kad situacija, susijusi su suteikta pagalba (nesvarbu, ar apie ją buvo pranešta), negali būti laikoma galutine, kol Komisija nepriima sprendimo dėl šios pagalbos suderinamumo su vidaus rinka ir jos sprendimas netampa galutinis. Visų pirma bet kuriuo momentu Komisija arba nacionalinis teismas gali nurodyti susigrąžinti pagalbą, kol Komisija jos nepatvirtino, o patvirtinimo sprendimas netapo galutinis. Antra, valstybė narė, pažeidžianti SESV 108 straipsnio 3 dalyje nustatytus pranešimo ir sustabdymo įpareigojimus, negali būti vertinama palankiau nei valstybė narė, kuri laikosi šių įpareigojimų. Galiausiai nėra reikalo neteisėtos pagalbos gavėją saugoti nuo materialinių teisės normų, kurias Komisija taiko vertindama šios pagalbos suderinamumą, keitimo.

46 Todėl Komisija mano, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog nagrinėjamos pagalbos nulemtų pranašumų ir trūkumų atsirado laikotarpiu, per kurį ši pagalba buvo išmokėta.

47 Iš tikrųjų, kaip savo išvadoje sujungtose bylose *Falck ir Acciaierie di Bolzano / Komisija* (C-74/00 P ir C-75/00 P, EU:C:2002:106, 143 ir 144 punktai) pažymėjo generalinis advokatas S. Alber, neteisėtos pagalbos poveikis išlieka iki jos grąžinimo, nes ją gavusios įmonės konkurencinė padėtis, palyginti su kitomis jos konkurentėmis, buvo ilgam sustiprinta.

48 J. Andersen ir *Dansk Tog* ginčija šiuos argumentus.

Teisingumo Teismo vertinimas

49 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką naujoji norma paprastai taikoma nedelsiant būsimoms situacijos, susiklosčiusios galiojant ankstesnei normai, pasekmėms. Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, jog teisėtų lūkesčių apsaugos principas negali būti tiek išplėstas, kad iš esmės nebūtų galima taikyti naujosios normos būsimoms situacijos, susiklosčiusios galiojant ankstesnei normai, pasekmėms (Sprendimo *Komisija / Freistaat Sachsen*, C-334/07 P, EU:C:2008:709, 43 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

50 Tačiau siekiant užtikrinti teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principų paisymą, materialinės Sąjungos teisės normos turi būti aiškinamos taip, kad jos taikomos iki jų įsigaliojimo atsiradusioms situacijoms, tik jeigu iš jų teksto, tikslų ar bendros struktūros akivaizdžiai matyti, kad turi būti pripažintas toks jų poveikis (Sprendimo *Pokrzeptowicz-Meyer*, C-162/00, EU:C:2002:57, 49 punktas ir Sprendimo *Komisija / Freistaat Sachsen*, C-334/07 P, EU:C:2008:709, 44 punktas).

51 Kalbant apie klausimą, ar nagrinėjama pagalba yra susijusi su iki Reglamento Nr. 1370/2007 įsigaliojimo dienos atsiradusia situacija ar situacija, susiklosčiusia dar galiojant Reglamentui Nr. 1191/69, kurio poveikis vis dar matomas, primintina, jog Reglamento Nr. 1370/2007 8 straipsnio 3 dalyje išdėstytose pereinamojo laikotarpio nuostatose nurodyta, kad iki 2009 m. gruodžio 3 d. galiojančios viešųjų paslaugų sutartys „[galėtų] toliau galioti iki jose numatyto termino“, bet ne ilgiau, nei šioje nuostatoje nustatytas laikotarpis, su sąlyga, kad šios sutartys buvo „sudarytos laikantis Sąjungos ir nacionalinės teisės“.

52 Reglamento Nr. 1191/69 17 straipsnio 2 dalyje buvo nustatyta, kad kompensacijai, kuri mokama transporto įmonei už išlaidas, patirtas dėl jai tenkančio su viešosiomis paslaugomis susijusio įsipareigojimo, neturėtų būti taikoma procedūra dėl informavimo, numatyta SESV 108 straipsnio 3 dalyje, jeigu ji atitinka šio reglamento II, III ir IV skirsniuose išdėstytas sąlygas. Iš tikrųjų, pagal šį reglamentą tokia pagalba buvo laikoma suderinama su vidaus rinka.

53 Vadinasi, dar galiojant Reglamentui Nr. 1191/69 viešojo transporto įmonei išmokėta pagalba, atitikusi šio reglamento II, III ir IV skirsniuose nustatytas sąlygas, buvo susijusi su situacija, galutinai susiklosčiusia iki Reglamento Nr. 1370/2007 įsigaliojimo dienos.

54 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad, priimdama ginčijamą sprendimą, Komisija iš pradžių turėjo, remdamasi Reglamentu Nr. 1191/69, išnagrinėti pagalbą, kuri buvo išmokėta pagal pirmąją viešųjų transporto paslaugų sutartį, sudarytą 2000–2004 m. laikotarpiui, ir pagalbą, kuri buvo išmokėta iki 2009 m. gruodžio 3 d. pagal antrąją viešųjų transporto paslaugų sutartį, sudarytą 2005–2014 m. laikotarpiui, ir patikrinti, ar ši pagalba atitiko šio reglamento II, III ir IV skirsniuose nustatytas sąlygas ir ar jai neturi būti taikoma SESV 108 straipsnio 3 dalyje numatyta pranešimo procedūra.

55 Galiausiai, remdamasi Reglamentu Nr. 1370/2007 ir šio sprendimo 51 punkte minėtomis pereinamojo laikotarpio normomis, Komisija privalėjo išnagrinėti pagalbos, kuri buvo išmokėta nuo 2009 m. gruodžio 3 d. pagal antrąją viešųjų transporto paslaugų sutartį, sudarytą 2005–2014 m. laikotarpiui, teisėtumą ir jos suderinamumą su bendrąja rinka.

56 Tokios išvados nepaneigia Teisingumo Teismo praktika, kuria remiasi Komisija.

57 Pirma, Komisija negali remtis jokiu Sprendimo *Komisija / Freistaat Sachsen* (C-334/07 P, EU:C:2008:709) 51 ir 52 punktuose pateiktu argumentu, nes šios bylos aplinkybės iš esmės skiriasi nuo bylos, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas, aplinkybių, mat pastaroji buvo susijusi su valstybės pagalba, kuri tą dieną, kai kompetentingos valdžios institucijos priėmė sprendimą dėl jos suteikimo, nepateko į bendrosios išimties reglamento taikymo sritį.

58 Antra, dėl tų pačių priežasčių, remiantis Sprendimo *Diputación Foral de Vizcaya ir kt. / Komisija* (C-465/09 P–C-470/09 P, EU:C:2011:372) 125–128 punktais, negalima pagrįsti Komisijos teiginio, kad šioje byloje nagrinėjama pagalba turėjo būti įvertinta tik pagal Reglamentą Nr. 1370/2007.

59 Trečia, dėl argumento, susijusio su tuo, kad gali būti nurodyta grąžinti neteisėtai suteiktą pagalbą iki tada, kada Komisija priims dėl jos sprendimą, pažymėtina, kad šiuo atveju pagalbos neteisėtumas nebuvo konstatuotas.

60 Taigi, iš šio sprendimo 54 ir 55 punktuose padarytų išvadų matyti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 46 punkte nusprendė, kad visos nagrinėjamos pagalbos suderinamumas su vidaus rinka turėjo būti įvertintas remiantis Reglamentu Nr. 1191/69.

61 Vadinasi, reikia panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek Bendrasis Teismas panaikino ginčijamo sprendimo 1 straipsnio antrą pastraipą, kiek tai susiję su pagalba, kuri buvo išmokėta nuo 2009 m. gruodžio 3 d. pagal antrąją viešųjų transporto paslaugų sutartį, sudarytą 2005–2014 m. laikotarpiui.

62 Todėl bylą reikia grąžinti nagrinėti Bendrajam Teismui, kad šis, remdamasis Reglamento Nr. 1370/2007 8 straipsnio 3 dalimi, priimtų sprendimą dėl ieškinyje pateiktų trijų pagrindų, susijusių su ginčijamo sprendimo, kiek juo nuspręsta, kad pagalba, kuri buvo išmokėta nuo 2009 m. gruodžio 3 d. pagal antrąją viešųjų transporto paslaugų sutartį, sudarytą 2005–2014 m. laikotarpiui, yra suderinama su vidaus rinka, teisėtumu.

63 Atmesti likusią apeliacinio skundo dalį.

Dėl priešpriešinių apeliacinių skundų

Šalių argumentai

64 DSB tvirtina, kad netinkamas Reglamento Nr. 1370/2007 taikymas, jei jis toks būtų pripažintas, šios bylos aplinkybėms neturėjo įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui, nes, taikant Reglamentą Nr. 1191/69, nebūtų padaryta kitokia išvada dėl nagrinėjamos pagalbos suderinamumo.

65 Šiuo klausimu DSB pažymi, kad ginčijamo sprendimo 398 punkte Komisija daro nuorodą į Reglamente Nr. 1191/69 pateikiamas vertinimo taisykles, kurias ji jau išdėstė sprendimo pradėti procedūrą 124–131 punktuose. Taigi, šiuose paskutiniuose punktuose Komisija nagrinėjo šio reglamento 14 straipsnį ir padarė išvadą, kad pagalbos suderinamumas vertintinas atsižvelgiant į bendruosius principus, kylančius iš EB sutarties, Teisingumo Teismo praktikos ir Komisijos sprendimų praktikos.

66 Visų pirma Komisija nurodė, kad remiantis šiais bendraisiais principais nustatyta kompensacijos suma negali viršyti to, kas būtina siekiant padengti visas išlaidas, patirtas vykdant įsipareigojimus teikti viešąsias paslaugas, atsižvelgiant į susijusias su jais pajamas ir į deramą pelną už minėtų įsipareigojimų vykdymą. Galiausiai Komisija pareiškė savo preliminarią nuomonę dėl to, ar nagrinėjamos pagalbos atveju šis kriterijus buvo tenkinamas.

67 Be to, iš bendros ginčijamo sprendimo ir sprendimo pradėti procedūrą analizės matyti, kad buvo pakankamai motyvuotai nurodyta, kodėl Reglamento Nr. 1191/69 taikymas nebūtų galėjęs lemti kitokio rezultato nei tas, kuris gautas taikant Reglamentą Nr. 1370/2007. DSB pabrėžia, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką sprendimas yra pakankamai motyvuotas, kai jame pateikta nuoroda į dokumentą, kurį jau turi jo adresatas ir kuriame nurodytos aplinkybės, kuriomis institucija grindė savo sprendimą (Sprendimo *Bundesverband deutscher Banken / Komisija*, T-36/06, EU:T:2010:61, 53 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

68 Taigi, DSB mano, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 50 punkte tvirtino, kad nagrinėjama pagalba buvo įvertinta tik remiantis Reglamentu Nr. 1370/2007, ir kai šio sprendimo 58 punkte nusprendė, kad jis neturi teisės nei pakeisti Komisijos vertinimą savuoju, nei nustatyti, ar nagrinėjama pagalba pagal Reglamentą Nr. 1191/69 yra suderinama su vidaus rinka.

69 Priešingai, Bendrasis Teismas privalėjo išnagrinėti, ar, viena vertus, Reglamento Nr. 1191/69 aiškinimas, kuriuo Komisija rėmėsi, ir, kita vertus, juo remiantis padarytos Komisijos išvados, yra teisingi. Šiuo klausimu DSB primena, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisės klaida nepateisina ginčijamo sprendimo panaikinimo, jei, nepadariusi tokios klaidos, Komisija būtų priėmusi tokį patį sprendimą (Sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano / Komisija*, C-74/00 P ir C-75/00 P, EU:C:2002:524, 122 punktas, Sprendimo *CMA CGM ir kt. / Komisija*, T-213/00, EU:T:2003:76, 101–103 punktai, Sprendimo *González y Díez / Komisija*, T-25/04, EU:T:2007:257, 74 punktas ir Sprendimo *Diputación Foral de Álava ir kt. / Komisija*, T-30/01–T-32/01 ir T-86/02–T-88/02, EU:T:2009:314, 219 punktas).

70 Danijos vyriausybė savo ruožtu teigia, kad skundžiamo sprendimo 50 punkte Bendrasis Teismas iškraipė ginčijamo sprendimo turinį, nes nusprendė, jog nagrinėjama pagalba buvo vertinama tik remiantis Reglamentu Nr. 1370/2007. Šiuo klausimu jos ir šio sprendimo 65–67 punktuose apibendrinti DSB argumentai yra iš esmės identiški.

71 Be to, Danijos vyriausybė pažymi, kad Bendrasis Teismas pažeidė Sąjungos teisę, kai skundžiamo sprendimo 58 punkte atmetė jos, Komisijos ir DSB argumentus, kuriais buvo siekiama įrodyti, kad Reglamento Nr. 1370/2007 taikymas yra tik formalus pažeidimas, negalintis turėti įtakos ginčijamo sprendimo turiniui. Grįsdama šį argumentą Danijos vyriausybė remiasi Sprendimu *González y Díez / Komisija* (T-25/04, EU:T:2007:257, 74 punktas) ir Sprendimu *Diputación Foral de Álava ir kt. / Komisija* (T-30/01–T-32/01 ir T-86/02–T-88/02, EU:T:2009:314, 219 punktas).

72 Komisija iš esmės palaiko tiek DSB argumentus, išskyrus šio sprendimo 69 punkte pateiktą argumentą, tiek šio sprendimo 70 punkte apibendrintus Danijos vyriausybės argumentus.

73 J. Andersen ginčija DSB ir Danijos vyriausybės argumentus. Visų pirma jis tvirtina, kad kai Bendrasis Teismas nusprendė, jog Komisija tikrino pagalbos suderinamumą remdamasi tik Reglamentu Nr. 1370/2007, jis atliko faktinių aplinkybių vertinimą, kurio negalima ginčyti šiuo apeliaciniu skundu.

Teisingumo Teismo vertinimas

74 Dėl argumentų, susijusių su tuo, kad Komisija tikrino nagrinėjamos pagalbos suderinamumą remdamasi ir Reglamentu Nr. 1191/69, ir Reglamentu Nr. 1370/2007, o ne vien tik pastaruoju reglamentu, kaip klaidingai aiškino Bendrasis Teismas ginčijamame sprendime, priimtinumo, pakanka pažymėti, kad toks aiškinimas siejamas su teisiniu vertinimu, o ne su paprastu faktų konstatavimu. Todėl šie argumentai yra priimtini.

75 Dėl esmės iš ginčijamo sprendimo 304, 307, 314 ir 397 punktų matyti, kad Komisija aiškiai pabrėžė, jog pagalbos suderinamumo nagrinėjimas turėjo būti grindžiamas tik Reglamentu Nr. 1370/2007. Be to, šio sprendimo 315–394 punktuose akcentuojama, kad iš tiesų nagrinėdama pagalbą Komisija rėmėsi vien šiuo reglamentu.

76 Nors ginčijamo sprendimo 398 punkte Komisija nurodė, kad taikant Reglamentą Nr. 1191/69 nebūtų padaryta kitokia išvada nei ta, kuri padaryta taikant Reglamentą Nr. 1370/2007, tačiau vien to nepakanka siekiant nustatyti, ar, vertindama nagrinėjamos pagalbos suderinamumą, Komisija iš tikrųjų taikė Reglamentą Nr. 1191/69, kaip teigia ji pati, Danijos vyriausybė ir DSB.

77 Be to, nors ginčijamo sprendimo 398 punkte Komisija pažymėjo, kad reglamentų Nr. 1191/69 ir 1370/2007 materialinės normos yra „panašios“, vis dėlto ji neteigė, kad jos yra tapačios, todėl bet kuriuo atveju šioje byloje nebuvo tenkinamos Bendrojo Teismo praktikos, kuria remiasi DSB ir Danijos vyriausybė, t. y. Sprendimo *González y Díez / Komisija* (T-25/04, EU:T:2007:257, 74 punktas) ir Sprendimo *Diputación Foral de Álava ir kt. / Komisija* (T-30/01–T-32/01 ir T-86/02–T-88/02, EU:T:2009:314, 219 punktas) taikymo sąlygos.

78 Kalbant apie tai, kad ginčijamo sprendimo 398 punkte Komisija darė nuorodą į Reglamente Nr. 1191/69 pateiktas vertinimo taisykles, kurias ji išdėstė ir išaiškino savo sprendime pradėti procedūrą, pakanka pažymėti, jog pastarajame sprendime, priešingai, nei teigia DSB ir Danijos vyriausybė, nebuvo pateikta jokio vertinimo, galinčio kompensuoti ginčijamame sprendime neegzistuojantį pagalbos nagrinėjamą remiantis minėtu reglamentu.

79 Iš tikrųjų, sprendimo pradėti procedūrą 83–90 ir 101–103 punktuose, susijusiuose su klausimu dėl valstybės pagalbos buvimo, ir to paties sprendimo 129–131 punktuose, susijusiuose su klausimu dėl galimo jos suderinamumo su Reglamentu Nr. 1191/69, Komisija tik išdėstė šalių argumentus ir pažymėjo, kad jai kyla abejonių dėl DSB ir Danijos vyriausybės argumentų pagrįstumo.

80 Todėl nėra tenkinamos teismo praktikos, kuria remiasi DSB, t. y. Sprendimo *Bundesverband deutscher Banken / Komisija* (T-36/06, EU:T:2010:61, 53 punktas ir jame nurodyta teismų praktika), pagal kurį sprendimas yra pakankamai motyvuotas, kai jame pateikiama nuoroda į dokumentą, kurį jau turi jo adresatas ir kuriame nurodomos aplinkybės, kuriomis institucija grindžia savo sprendimą, taikymo sąlygos.

81 Vadinasi, jeigu, kaip teigia DSB, Bendrasis Teismas būtų padaręs tai, ką turėjo padaryti, t. y. patikrinęs ginčijamo sprendimo 398 punkte esančio teiginio, kad šiuo atveju taikant Reglamentą Nr. 1191/69 nebūtų padaryta kitokia išvada, pagrįstumą, jis būtų turėjęs pirmiausia remtis šiuo reglamentu, kad įvertintų ginčijamos pagalbos suderinamumą.

82 Tačiau, remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, nagrinėdamas ieškinį dėl panaikinimo Bendrasis Teismas neturi kompetencijos atlikti tokį patikrinimą, nes jis negali Komisijos ekonominio vertinimo pakeisti savuoju (šiuo klausimu žr. Nutarties *DSG / Komisija*, C-323/00 P, EU:C:2002:260, 43 punktą ir Sprendimo *KME Germany ir kt. / Komisija*, C-272/09 P, EU:C:2011:810, 93 ir 103 punktus).

83 Esant šioms aplinkybėms priešpriešiniai apeliaciniai skundai turi būti atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

84 Kadangi byla grąžinama Bendrajam Teismui, reikia atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

Remdamasis šiais motyvais Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą** *Andersen / Komisija* **(T-92/11, EU:T:2013:143) tiek, kiek juo Bendrasis Teismas panaikino 2010 m. vasario 24 d. Komisijos sprendimo 2011/3/ES dėl Danijos transporto ministerijos ir įmonės *Danske Statsbaner* viešųjų transporto paslaugų sutarčių (Valstybės pagalba C 41/08 (ex NN 35/08)) 1 straipsnio antrą pastraipą, kiek tai susiję su pagalba, kuri buvo išmokėta nuo 2009 m. gruodžio 3 d. pagal antrąją viešųjų transporto paslaugų sutartį, sudarytą 2005–2014 m. laikotarpiui.**

2. **Atmesti likusią pagrindinio apeliacinio skundo dalį.**

3. **Atmesti priešpriešinius apeliacinius skundus.**

4. **Grąžinti bylą nagrinėti Europos Sąjungos Bendrajam Teismui, kad šis, remdamasis 2007 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1370/2007 dėl keleivinio geležinkelių ir kelių transporto viešųjų paslaugų ir panaikinančio Tarybos reglamentus (EEB) Nr. 1191/69 ir (EEB) Nr. 1107/70 8 straipsnio 3 dalimi, priimtų sprendimą dėl ieškinyje pateiktų trijų pagrindų, susijusių su ginčijamo Sprendimo 2011/3, kuriame nuspręsta, kad pagalba, kuri buvo išmokėta nuo 2009 m. gruodžio 3 d. pagal antrąją viešųjų transporto paslaugų sutartį, sudarytą 2005–2014 m. laikotarpiui, yra suderinama su vidaus rinka, teisėtumu.**

5. **Atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.**

Parašai.